

Det kgl barne- og likestillings- og
inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

Deres ref:

Vår ref
2012/3678-3

Saksbeh:
Jan S Væer, tlf.35 08 26 00

Arkivkode:
F40

Dato:
12.11.2012

Høringssvar Tinn kommune

Viser til høringsbrev og høringsnotat fra BLD med høringsfrist den 12.11.12. Uttalelsen sendt fra KS og NOBO støttes, og i tillegg ønskes det at fremheve følgende punkter:

Finansieringsordninger

Forslag om at øke egenandelen for institusjonsopphold kan, selv med en overføring av midler fra stat til kommune gjøre det vanskeligere for små kommuner at ha et noenlunde forutsigbart budsjett. I år der små kommuner flere plasseringer og vil budsjettet lett bli veltet, mens man i år med få plasseringer vil ha et tilsvarende stort "mindreforbruk". Med dagens egenandelsordning blir disse forskjeller mindre.

Det samme gjelder for egenandel ved forsterkning av fosterhjem, men som det fremkommer i både svar fra KS og NOBO kreves det en tydeliggjørelse av hvilke utgifter som refunderes. Denne tydelighet blir naturligvis ikke nødvendig om man overfører hele ansvaret til kommunene. Begge disse foreslåtte endringer er ikke godt utredet og svarene til KS og NOBO støttes, der det forventes en utredning og forsøksperiode for frivillige kommuner av forskjellige størrelser.

Samhandling og ansvars fordeling mellom kommunalt barnevern og bufetat

En overføring av ansvar og ressurser fra stat til kommune blir utfordrerne for små kommuner. Hjelpetiltak bør overføres i sin helhet, men da med en tilsvarende overføring av ressurser som til oppbygging av lokale tiltak.

Ansvar for institusjonstilbud bør fortsatt ligge sentralt, om det åpnes for at store kommuner skal ta dette selv bør det følge med et ansvar for at ivareta nærliggende småkommuner. Om staten skal fortsette at ha ansvaret bør dette ansvaret være tilbyder ansvar der kommunen velger hvilken institusjon kommunens barn/ungdom skal ha ut fra egen utredning. Ikke den omtalte modell der bufetat skal velge institusjon og evt kunne pålegge kommunen en mer omfattende utredning. Denne faglige utredning er kommunene godt i stand til selv at vurdere behovet for på samme måte som man vurderer omfanget av undersøkelser etter § 4-3 i dag.

Samme for fagteam som de fungerer i dag. De skal ha en tildelende rolle og ikke en rolle som fagveiledere, dette er en rolle kommunene utmerket er i stand til å ivareta selv. Ressurser til fagutvikling kan overføres kommunene som de øremerket kompetansehevingsmidler som de siste år har kommet via søknader til fylkesmannen.

Ansvar for rekruttering av fosterhjem bør være en oppgave der stat og kommune kan samhandle. Det vil også ved en overføring av dette ansvar til kommunene, være en utfordring å skaffe nok fosterhjem til at dekke behovet. Et samarbeid mellom kommunene vil da være nødvendig, og da kan staten like godt ivareta oversikten over tilgjengelige hjem. Rammene for fosterhjem må det sees på, de fleste fosterhjem er i dag forsterket, noe som tyder på at ”vanlige” fosterhjem ikke finnes, eller er få. De fleste fosterbarn har i utgangspunktet spesielle behov da de kommer fra omsorgsbetingelser som ikke var gode nok. Dette stiller større krav til fosterhjem enn til ”vanlige” hjem – og en form for proffessionalitet/opplæring og krav om veiledning må være på sin plass. Formen der statlige fosterhjem har krav om ferie må opphøre da fosterbarn ikke har bruk for, eller godt av at bli tatt ferie fra. Det er derimot helt på sin plass at fosterforeldre får pensjonsrettigheter.

Rettsikkerhet i barnevernet

Rettsikkerheten til barnevernsbarn er viktig og kommunen støtter forslag som styrker og tydeliggjør denne. I forhold til en tillitsperson kan en tydeliggjørelse av barns rett til bistand muligens være god. Men i høringen er det en ordning som fremstår lidt utydelig i forhold om dette skal baseres på frivillighet, som oppdrag for kommunen eller for barnet/familien. Der omtales krav til politiattest dette gjør at det ser ut som et oppdrag, som muligens skal lønnes, og hvem skal da ansette og sette rammer for oppdraget? Skulle ønske at denne tillitsperson kunne være den kommunale barnevernsaksbehandler, og at man kunne legge til rette for en mindre grad av gjennomstrømning i disse stillinger slik at barnevernet på denne måte kunne bli en mer konkret størrelse for barn og unge. Dagens tilsynsordninger med et minste krav til 4 besøk per år er for lite til at dette blir en god ordning for barn og unge – dette gjelder både oppfølgingsbesøk fra kommunen og tilsyn fra tilsynsfører. Behovet for en tillitsperson kunne muligens bli mindre om det var krav om besøk og samtaler med kommunal saksbehandler oftere.

Tilsyn med barn under omsorg av barnevernet burde legges utenfor kommunen til fylkesmannen. Et av hovedproblemene med dags ordning er at kommunene skal ha tilsyn med sin egen virksomhet, samtidig som barnevernet i kommunen også i praksis er de som veileder tilsynsførerne. At dette legges til en annen del av kommunen forandrer ikke denne problematikk, spesielt ikke i mindre kommuner. Et interkommunalt samarbeid vil heller ikke endre dette da det allerede i dag samarbeides om at finne og veilede tilsynsførere.

Begrepene som brukes i barnevernet problematiseres av barn og unge i barnevernet. Som det er skrevet i uttalelsen fra NOBO bør dette tillegges avgjørende vekt. Spesielt behovet for en diskusjon om etikken i behandlingen av barn og unge støttes.

Med hilsen

Jan S Vær
Enhetsleder
Barnevern- og PP-tjenesten
Tinn kommune